

ních (zemí, okresů, obcí), když mají v případě nemoci nárok na služné aspoň po dobu jednoho roku . . . , vyjímá je jen v důsledku této skutečnosti, čili že by je jinak, nebýti toho, pojištění podroboval. Podrobeny sociálnímu pojištění mohou však býti jen osoby konající práce nebo služby na základě smlouveného služebního nebo pracovního poměru, tedy také jen zaměstnanci státu, resp. obcí, je-li tento předpoklad splněn, nikoliv zaměstnanci pragmatikální, a proto se výluka vztahuje také jen na zaměstnance smluvní, kteří pak podle korespondujícího předpisu zákona č. 221/1925 Sb. shora uvedeného podléhají pojištění u Léčebného fondu. — — —

Jeví se proto stížnost, pokud běře v odpor předpis pojistného za Ludvíka S., bezdůvodnou.

V odvolání na žal. úřad popírala obec ještě správnost předpisu pojistného za ostatní zaměstnance v platebním výměru uvedené v částce 759 Kč. S touto námitkou žal. úřad se v nař. rozhodnutí vůbec nevypořádával; jest tudíž nař. rozhodnutí v tomto směru, ježto nevyřídilo celý petit odvolání, stíženo podstatnou vadou řízení.

Č. 12.413.

Pojišťovací právo: I. Sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských není podnikem skladišťovým nebo skladním podle titulu 36 druhé přílohy min. nařízení č. 143/1914 ř. z. — II. Při zařazení podniku (sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských) do nebezpečenské třídy podle § 5 min. nařízení č. 143/1914 ř. z. je v prvé řadě použití analogie; kdyby tato selhala, má úřad určití třídu, která náleží podniku podle jeho způsobu a úrazového nebezpečství.

(Nález z 22. května 1936 č. 15.319/35.)

Věc: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 11. července 1934 o zařazení podniku.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Úrazová pojišťovna dělnická pro Čechy v Praze vyslovila výměrem z 10. března 1928, že podnik »sklad barev bronzových, knih- a kamenotiskařských« v Praze I. firmy Auerbach, Weisberger a spol. podléhá úrazovému pojištění, protože jde o živnostenský podnik motorový, a zařadila jej od 26. listopadu 1927 podle titulu 36 (»podniky skladištní a skladní«) do nebezpečenské třídy VI. a nebezpečenského procenta 25.

Námitkám vyhověl žal. úřad nař. rozhodnutím a změniv napadený výměr zařadil podnik, o nějž jde, ve smyslu ustanovení § 5 min. nař. ze dne 6. července 1914 do nebezpečenské třídy I. a do procenta nebezpečenského 8. —

O stížnosti Úrazové pojišťovny dělnické pro Čechy v Praze uvážil nss toto: — —

Ve věci samé brojí stížnost proti předpokladu žal. úřadu, že v zařadovacím schematu není uveden titul, pod který by bylo možno pod-

nik, o který jde, přímo zařaditi, a to po stránce formální výtkou, že tvrzení toto není odůvodněno, a po stránce právní námitkou, že takovým titulem je titul 36 a že použití § 5 min. nař. č. 143/1914 ř. z. zde nemělo místa.

Co se formální námitky týče, jest ovšem pravda, že žal. úřad onen svůj výrok blíže neodůvodnil, avšak z toho, že neuznal zařazení podniku pod titul 36 za správné, je zřejmo, že byl názoru, že tento titul na zmíněný podnik vůbec nedopadá; nedostatek bližšího odůvodnění nezakládá však v tomto případě po názoru nss podstatnou vadu, neboť nedostatkem tím nebyla st-lce ztížena obrana, jak se podává z vývodů stížnosti, ani nss znemožněno přezkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí.

Po stránce právní dovozuje stížnost, že titul 36 »Podniky skladišťové a skladní« (německý výstižnější text »Lagerhausunternehmen und Warenlagerunternehmen«) zahrnuje v sobě nejen skladiště, u nichž uskladňování za úplatu je vlastním předmětem živnosti, nýbrž vůbec i podniky, jichž podstata záleží v pracích skladištních, tedy především t. zv. o b c h o d n í s k l a d y.

Názoru tomu nelze přisvědčiti. § 1 min. nař. č. 143/1914 ř. z. ustanovuje, že jednotlivé podniky úrazovému pojištění podrobené mají býti zařazeny do nebezpečenských tříd podle jejich roztržení v 2. příloze uvedeného. Přím o pod tento titul lze tedy podle názoru nss zařaditi jen takové podniky skladišťové a skladní, které jako takové úrazovému pojištění podléhají. Zákon č. 168/1894 ř. z. však pod č. 5 podrobuje povinnosti pojistné jen podniky skladišť zboží p o ž i v n o s t e n s k u provozované včetně skladnic a skladišť dříví a uhlí ve velkém provozovaných. Poněvadž, jak zřejmo, nejde tu o skladiště dříví a uhlí vůbec a nikdy nebylo tvrzeno, že zúčastněná firma provozuje po živnostensku nějaký podnik skladní, nýbrž je nesporno, že ve svém skladišti má jen zboží jí prodávané, nelze ani při určení nebezpečenské třídy přím o použití titulu 36. Lze ovšem připustiti, jak tvrdí stížnost, že nebude podniků pod titul 36 přímo spadajících mnoho, ale to nemůže býti důvodem, aby titulu toho při zařazování jiných podniků než právě těch, jež v čl. I. bodě 5 zákona č. 168/1894 ř. z. jsou uvedeny, bylo přímo použito, když pro to není v zákoně opory. Podnik, o který jde, podléhá úrazovému pojištění, jak ze spisů patrné, proto, že se v něm užívá zdviže motoricky poháněné a nákladního automobilu, tedy nikoli vzhledem k ustanovení zákona č. 168/1894 ř. z. bod 5, nýbrž vzhledem k ustanovení § 1 odst. 4 bodu 2 úraz. zákona, a jeví se proto shora uvedená námitka bezdůvodnou (sr. nález Boh. A 5904/26).

Stížnost netvrdí, že by, když přímé použití titulu 36 bylo, jak dovozeno, právem žal. úřadem uznáno za nepřipustné, tu byl jiný titul v zařadovacím schematu přím o na sporný podnik dopadající, a netvrdí také, že by byla k určení nebezpečenské třídy stačila ustanovení §§ 1 až 4 cit. nař. č. 143/1914 ř. z. Pak ovšem nastupuje ustanovení § 5 cit. nař., jehož žal. úřad také použil. Ustanovení to zní: »Podniky, u kterých předcházející předpisy nestačí, aby nebezpečenská třída byla určena, nebo které nemohou býti vřaděny pod určitý titul v roztrži-

dění nebezpečenských tříd, leč by tím postaveny byly do jedné řady s podniky zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečení úrazového, buďte zařaděny do nebezpečenské třídy, která jim náleží podle jejich způsobu a úrazového nebezpečení.» Ze znění tohoto ustanovení jde, že nelze-li třídu nebezpečenskou určit podle §§ 1 až 4 cit. nař., a není-li ten který podnik pod určitým titulem zařazovacího schematu výslovně uveden, jest v první řadě užití analogie, to jest zařaditi jej přece pod určitý titul v roztrídění nebezpečenských tříd uvedený, nesmí se ovšem zařaditi pod titul mající na mysli podnik zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečení úrazového. Teprve i kdyby tato analogie selhala, tedy kdyby v roztrídění onom nebylo podniku podstatně stejného způsobu a nebezpečení úrazového, nemá býti zařazen pod určitý titul zařazovacího schematu, nýbrž úřad má určit třídu, která mu podle jeho způsobu a úrazového nebezpečení náleží.

Není-li však určitého titulu, pod který by ten který podnik měl se přímo zařaditi, a má-li úřad postupovati podle analogie, nutno dospěti k tomu, že při takovémto zařazení per analogiam nebude možno, aby všechny znaky použitého titulu se přesně shodovaly s dotýcným podnikem, nýbrž že úřadu bude stačiti větší neb menší podobnost, při čemž úřad se toliko musí vystříhati toho, aby nestavěl do jedné řady podniky zcela různého způsobu a podstatně rozdílného nebezpečení úrazového. V tomto rámci může pak i nss jedině přezkoumávati výrok úřadu.

V tomto případě užil žal. úřad analogicky titul 37a) (»Sklady textilního, konfekčního, koloniálního a pod. zboží ve spojení s drobným obchodem«), který jest obsažen ve skupině II. (Doprava a skladiště zboží) pod bodem d) (Podniky k uskladňování zboží a sklady zboží, čítajíc v to i povozy) zařazovacího schematu. Stížnost poukazuje hlavně k tomu, že sklad firmy jest určen téměř výhradně pro velkoobchod, a uvádí, že i prodej krabic o váze do 5 kg nutno označiti jako velkoobchod, takže znak titulu 37a), »ve spojení s drobným obchodem«, zde dán není, a že manipulační práce skladištní tvoří podstatu podniku a tato manipulační práce se koná stále a to s. předměty až 2 q těžkými.

Stížnosti jest ovšem přisvědčiti, že cit. titul 37a) mluví o skladech ve spojení s drobným obchodem, avšak stížnost sama nepopírá, že zúčastněná firma provozuje i obchod v drobném, při čemž jest k námitce stížnosti podotknouti, že není nejmenšího důvodu, proč by se toliko prodej v sáčcích na způsob drogistů mohl kvalifikovati jako prodej v drobném a proč by prodej pětikilových krabic byl již velkoobchodem, neboť pro takovéto tvrzení není nejmenšího podkladu. Nss nemohl však také shledati, že by sklad zboží, určený pro velkoobchod, ať se tento děje již ve větším neb menším měřítku, již tím se stal podnikem zcela různého způsobu, a již proto také podstatně rozdílného nebezpečení úrazového, neboť podstata podniku zcela zřejmě zůstává tatáž a ani nebezpečí úrazu se tím podstatně nemění, poněvadž při titulu 37a) mohou býti uskladňovány i těžké předměty. Není-li pak v schematu žádného zvláštního titulu pro sklady pro velkoobchod

a zúčastněná firma nesporně provozuje i obchod v drobném, nelze uznati, že by žal. úřad, použiv analogicky titulu 37a), překročil meze, dané mu § 5 cit. min. nař. K tomu, že jde o uskladňování těžkých předmětů, a že se k rozvážení používá automobilu, vzal pak úřad zřetel, stanoviv nebezpečenského procenta nejvyšší.

Č. 12.414.

Stavební právo: Nemí všeobecného veřejnoprávního nároku sousedů, aby stavbou na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla; nárok takový mohl by plynouti jen ze zvláštního ustanovení stavebního řádu.

(Nález z 22. května 1936 č. 13.158/36.)

Věc: Krištof P. a Štefanie G. v Račistorfě proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 14. listopadu 1933 o stavebním povolení.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Okr. úřad v Bratislavě výměrem z 23. června 1933 povolil v základě § 1 stav. statutu býv. župy bratislavské Raguelovi R. stavbu budovy v Račistorfě za určitých podmínek, při čemž poznamenal, že těmito podmínkami soukromoprávní otázky zůstávají nedotčeny.

Proti tomuto výměru podali st-lé odvolání k zem. úřadu v Bratislavě, který nař. rozhodnutím odvolání jich jako bezdůvodné zamítl.

O stížnosti, do tohoto rozhodnutí podané, uvažoval nss takto:

K námitce st-lů, že vystavěním zdi až k jejich oknu bude jejich domu odňat vzduch a světlo, prohlásil žal. úřad, že neexistuje nějaké všeobecné sousedské právo na to, aby stavbami na sousedním pozemku nebyl domu sousedovu odnímán vzduch a světlo, a že proto musí vlastník pozemku postarat se o potřebný vzduch a světlo buď v mezích vlastního svého staveniště nebo musí získati si nějaký soukromoprávní titul, poskytující mu takový nárok vůči sousedu, jež arci mohl by pak uplatniti jedině pořadem práva.

Stížnost k tomuto soudu podaná nepokouší se nikterak na podkladě stavebního statutu župy bratislavské dovoditi, že stavebník podle tohoto statutu je povinen nezastavěti prostor před oknem sousedního domu a neodnímati tak tomuto domu potřebný vzduch a světlo, nýbrž vytýká pouze, že názor žal. úřadu nemůže býti správný, ježto cestou soudní nebudou moci st-lé dosáhnouti zrušení stavby a zůstanou tak bez ochrany. Námitkou takto formulovanou nemohou však st-lé domoci se zrušení nař. rozhodnutí, neboť z toho, že někdo soudně nemůže uplatniti nějaký svůj požadavek, neplyne ještě, že požadavku tomu by musilo býti vyhověno úřady správními. Poněvadž skutečně není nějakého všeobecného veřejnoprávního nároku sousedů, aby stavbou na sousedním pozemku nebyl jim odnímán příliv vzduchu a světla, mohl nárok takový býti opírán toliko o zvláštní ustanovení staveb. řádu a musili by proto st-lé ve své stížnosti tvrditi, že podle některého zvláštního ustanovení stavebního statutu býv. župy bratislav-